

NAUKSĒNOS 2009

Robežnieks

2009. gada 4. jūlijā | Nr. 7

Skolas pagalms - kā pūra lāde

Visu nedēļu mēs strādājām katrs savā ievirzē un satikāmies tikai ēdienreizēs, vakara dziesmā, bet sestdienas pēcpusdienā skolas pagalms piebira pilns ar ļaudīm un nedēļā paveikto – austām somām un lupatu paklājiniem, rotām - gredzeniem, dažādās tehnikās darinātām krellītēm, ādas zābaciņiem, jostām, smilgu vainadziņiem, trejdeviņu ziedu

slotiņām, raibu raibām ziepītēm, dzejoļiem, stāstiem, apgleznotiem krekliņiem. Izskatījās kā lielā un bagātā pūra lādē.

Bet tas jau nebūt nav viss, ko nedēļas laikā esam paveikuši. Pa Rūju peld mūsu darinātā laiva, bet vakarā Kultūras namā lielais nometnes dalībnieku koncerts, kurā būs neviens vien noslēpums un pārsteigums.

Daiga

Dienas NORISE

Svētdiena, 5. jūlijs

9:00 Brokastis

10:00 Izvērtējuma sanāksme, piedalās visi dalībnieki (kultūras namā)

11:45 Nometnes slēgšana (pie skolas)

Autobuss uz Rīgu izbrauc 13:30 no skolas un 14:00 no muižas

*Laimīgu māju pceļu
un uz tikšanos
citugad!*

Audējām somās būs vesela kolekcija ar lupatu dekoriem, somām, spilveniem, gobelēniem. Par to viņas saka sirsnīgu paldies ievirzes vadītājai Vijai Rullei un viņas palīdzēm Sarmītei Korņejevai un Anitai Eglītei, kuras padomu neatteica pat pusnaktī

Dienas jautājums

KAS VISVAIRĀK PALIKS ATMIŅĀ NO NAUKŠĒNU 3x3 NOMETNES?

Lauma Vlasova:

Miers, kas te valda ne tikai no dalībnieku, bet arī no darba grupas puses. Savu mieru viņi ir pratuši pārnest arī dalībniekos, tāpēc nedēļas laikā nebija ne strīdu, ne kašķēšanās. Precizitāte un absolūta informētība, kas nav raksturīga visām nometnēm. Darba grupa ir strādājusi fantastiski! Jā, un redz ko nozīmē brokastis pacelt par vienu stundu uz priekšu - neviens nekavē, visi izgulējušies un smaidīgi!

Daina Kuple:

Labā aura, miers un mīlestība. Esam Naukšēnu robežās, bet robežu starp dalībniekiem nav. Viss norit mierīgi un plūstoši. Tāpēc saku lielu paldies nometniekiem, jo sevišķi vietējiem, kuri nesavtīgi visur palīdzēja. Šoreiz man nebija miera no Kleoptras, bet apkārt valdošā mierpilnā gaisotne tomēr palīdzēja ar to veiksmīgi tikt galā.

Inga Beitīņa:

Šī man ir pirmā reize 3x3 nometnē. Atmiņā palikušas trīs spilgtākās lietas: daudzzinājums, ģimeņu seminārs pie Līgas un Māras, kā arī danči, kas ļoti patīk mums abām ar meitu.

Ilze Slotiņa:

Nometnē esmu pirmoreiz, iepriekš nestādījos priekšā, kā tas būs. Viss, ko redzēju un kur piedalījos, patika. Ļoti draudzīgi, atvērti cilvēki. Prieks, ka arī vecāka gadagājuma cilvēki šeit saprot jaunos, kopā nāk uz dančiem uz nīkšanu - jūtama mīlestības saite starp visām paaudzēm.

Mārtiņš Sarma:

Sevišķi atmiņā palikusi laivas būvēšana - gan tas, kā to veidojām, gan pacilājošais ūdenī ielaišanas brīdis. Esam radījuši vērtību, kas paliks uz ilgiem laikiem.

Inese Ratniece:

Brīnišķīgā atmosfēra, smaidīgi un draudzīgi cilvēki, ar kuriem iepazīnos. Daudz jauna uzzināju Pļavas mācībā pie Līgas Reiteres - patika interesantās lietas, par kurām viņa ar aizrautību stāstīja.

Jānis

Vērtējums

Šī ir mana zeme. Man šeit ir vieta.

Nometne 3x3 kā bērniņš ir Līgas Rupertes dvēselē izauklēts un pasaulē laists. Brašs, vitāls, daudzšķautnains, talantīgs, zinātkārs, stabils mugurkauls, dzīvespriecīgs, atvērts, lojāls, tolerant, darbīgs, pats uz savām kājām stāvošs, spēka pilns. Par to liecina 178 notikušās nometnes un pāri par 26 tūkstoši dalībnieku.

Kopš 1990.gada Līga katru vasaru pavada Latvijā, piedalīdamās nometnēs un vadīdama kursus. „Man patīk satikt cilvēkus. Tā ir milzīga manas dzīves laime, un 3x3 tam ir pamats. Ja nebūtu 3x3, es nezinu neko tādu, kas mani uz tik ilgu laiku piesaistītu latviešu sabiedrībai, kas vienlaicīgi ir ietekmējis to, ka mazbērni ir palikuši pie latvietības.”

Latvijā nometnes katreiz notiek citā vietā, saglabājot pamatasi, pamatprincipus dienas ritmam, katru nometne ir savādāka, unikāla un neatkārtojama. Jautāta par to, kā patīk Naukšēnu 3x3, Līga stāsta: „Lieliski. Es nevaru iedomāties, kas nav patīcis. Ļoti patīk vieta, laipni cilvēki, vietējie un trīsreiztrīsnieki. Man patīk nometnes programma, organizācija, vadītāju komanda. Te ir ļoti kārtīgs un tīrs, netrūkst pat mazie vajadzīgie sūkumi (papīrs tualetē). Telpas ir ļoti skaistas. Miegssaldāks par maizi, taču šajā nometnē katru rītu esmu bijusi uz brokastīm, jo tās ir plkst. 9:00, un tas ir ļoti labi. (To ir atzinuši daudzi nometnieki). Ļoti garšīgs ēdiens. Zemenes. O, zemenes. Šķiet nekad tik daudz garšīgu un skaistu zemeņu neesmu ēdusi. Neviena brāķa.”

Kā ir ar nīkšanu?

„Nīkšana ir forša, bet es neesmu uz to gājusi, jo dzīvoju muižā. No rītiem man nāk miegs, un man ļoti patīk ģimeņu seminārs.”

Vai ir kas tāds, kas varēja būt savādāk?

„Matemātikas kabinetā čīkst durvis. Vairs nekas nenāk prātā. Varbūt vienīgais - ģimeņu seminārā varēja būt vairāk vietējo cilvēku. Zēl, ka šo iespēju neizmantoja naukšēnieši, Sociālās korekcijas izglītības iestādes un vidusskolas pedagogi, sociālie darbinieki. Cik plaši ir bijis izludināts? Vai tiešām nav ne intereses, ne laika? Esam

piebraukuši klāt, pilnīgi par velti, un to neizmanto...”

Ko novēlētu ikvienam nometniekam un sev?

„Aizvest mājās un vienmēr atcerēties to cilvēcisko un apkārtnes gaišumu, siltumu un jaukumu, ko nometnē piedzīvo, un saglabāt ikdienas dzīvē. Vērot, cik veiksmīgi un labi var organizēt nometni, cik forši būt kopā ar ģimeni, kopā strādāt, kopā bagātināties.”

Kas priecējis Līgu?

„Priecē, ka jaunā paaudze, kas būtu jā izaugusi ar 3x3 kustību, aktīvi un nozīmīgi iesaistījušies nometnes vadīšanā un organizēšanā. Visi strādā un kaut ko dod. (Te Līga domā par Rokpeļņu un Krūmiņu atvasēm).

Kādu Tu redzi 3x3 nākonti?

„3x3 kustība nevar nemainīties, bet tai ir jā saglabā pamatvērtības - latviskums, atvērtība, tolerance, draudzīgums, līdzvērtība (uzrunāt vienam otru uz „Tu”), mācīšanās vienam no otra. Nākamā paaudze lai nedomā, ka 3x3 ir kaut kas sastindzis, ka viņiem obligāti jā dara tāpat kā mums. Savos pirmsākumos ASV 3x3 bija savdabīga sacelšanās pret tālaika ārzemju latviešu priekšstatiem un stereotipiem. Balstoties uz pašas veikto pētījumu, noskaidroju, ko vēlas, kas patīk un piesaista latviešus un vēlējos radīt vidi, kurā ir forši, lai būtu kopā. Balstoties uz šo pētījumu, arī veidoju 3x3 nometnes.”

Kas Līgu skumdina?

„Skumdina - korupcija Latvijā, un tas, ka nedomā par valsti, bet gan tikai par savu personisko labumu. Tāpēc arī sēžam pie tukšas bļodas. No kurienes tur var kaut kas rasties, ja neliekam neko iekšā? Tuvāk bļodai esošie reizēm padala krājumu uz leju, tā izveidodami korupcijas tīklu.

Šī ir mana zeme. Man te ir vieta. Lai arī nav tā, ka man šeit viss patīk. Tā ir vienīgā, kas man ir. Tāpat kā ar bērnu, lai arī kāds viņš ir - skumdina, sāpina - viņš ir mīļš.

Politiskā situācija uzlabotos, ja IKVIENS būtu politiski atbildīgāks.”

Paldies Līgai par sarunu saka **Sandra!**

Mums kopīgi izdevās vērtīga nedēļa

3x3 nometnes dalībnieki ieauduši košu rakstu Naukšēnu audeklā.

Naukšēnu 3x3 nometnes vadītāji - Rokpeļņu ģimene - atzīst, ka lielā mērā ir izdevies dažādos veidos piepildīt nometnes tēmu "Robežas" - darot, runājot un domājot par latviešu identitāti modernajā pasaulē. Mūsu mērķis bija radīt nometnē gaisotni, kurā katrs dalībnieks atraisās un pavada rosinošu nedēļu, atklājot sevī līdz šim neapjausto, satiekot un iepazīstot citus, apgūstot dažādus amatus un prasmes.

„Domāju, ka nometnes iecere ir īstenojusies. Veidojot nometni, mēs uzstādījām sev sasniedzamus mērķus, savas 3x3 nometnes izpratnes un iespēju robežās. Mēs šo pasākumu

uztvērām ļoti ģimeniski, tāpēc nometne ir divu ģimeņu - Rokpeļņu un Lustes - un mūsu draugu kopīgs darbs kustībai 3x3,” stāsta Daiga.

Viņa atzīst, ka Rokpeļņi savus bērnus nav audzinājuši, bet ir mīļējuši un kopā ar viņiem dzīvojuši dzīvi. Tāpēc šajā nedēļā viņi izjūtuši gandarījumu un lepnumu par saviem bērniem un viņu draugiem.

Saprotot savas saknes un tradīcijas, cilvēks zin savas robežas un droši satiek svešo.

„Mēs pateicamies par laipnajiem vārdiem un mirdzumu nometnes dalībnieku acīs un naukšēniešu nesavtīgo un radošo ieguldījumu.

Lai nometnē piedzīvotais dod spēku!”, novēl Daiga.

Daiga

Ievirzes

Rāda, ko ar folkloru darīt ģimenē

„Īstā vieta, kur dzīvot folklorai, ir ģimene,” saka 3x3 danču muzikante un ievirzes „Folklorā ģimenēm ar bērniem” vadītāja Ilga Reiznice.

Ja ģimene ir maza, var skaitīt pantīņus, minēt mīklas, dziedāt dziesmas, spēlēt instrumentus. Ja liela – var iet rotaļās un dancot dančus. Līga atzīst, ka danči 3x3 nometnēs ir tik labi tāpēc, ka te visi jūtas kā viena liela ģimene.

Savukārt ievirzē „Folklorā ģimenei” pulciņš ir mazāks, tādēļ te iet rotaļās, dzied un muzicē ar dažādiem instrumentiem. Īpašs uzsvars likts uz instrumentu spēli, kas visiem bērniem ļoti patīk, bet bērnu darzos un skolās nav instrumentu, ar ko varētu

muzicēt.

Uz šo ievirzi nāk gan vecāki ar bērniem, gan mazliet lielāki bērni vieni paši. Pulciņš ir mainīgs katru dienu, bet Ilga par to nebēdā un nepieprasa, ka tiem, kas sākuši, jānāk visu nedēļu. Katru dienu tiek mācīts kas cits, tādēļ var atnākt arī tikai vienu reizi.

Folkloras ievirzes 3x3 nometnēs Ilga vada jau sen, taču sākumā to darīja vai nu tikai pieaugušajiem, vai tikai bērniem atsevišķi. Bet šo modeli – folkloru ģimenei –, pie kā Ilga pieturas arī ikdienā, viņa ir atzinusi par vislabāko. Ikdienā Ilga vada folkloras pulciņus vairākās Rīgas vietās, ja kādam interesē tajos piedalīties, jājautā pie viņas pašas.

Rasma

Izdzīvošanas skola

Dabas un vides izpētes ievirzē pie Daiņa Ozola mācījāmajos galvenokārt citām (savām) acīm paskatīties uz apkārt esošo un ikdienā sastopamo. Līdzās Daiņa rosinošajam stāstījumam un personiskajai harizmai apgūvām, kā visātrāk pareizi sabriest kājas un pabarot odus, mākslinieciski, videi draudzīgi un dabiski batīkot bikšu un svārku apakšmalas dubļu un dūksnāju vidē, kā izklaidēt vietējās vārdes ar virves dejošanas cienīgiem mēģinājumiem pārvarot vadoņa un vietējā Tarzāna vienā personā ātri uzmeistaroto šaubīgo tīlīņu, turklāt par to no sirds priecājoties. Iemācījāmajos arī atšķirt akmeni no koka un ar visai specifiska instrumenta palīdzību noteikt koordinātes plāva augošajām naktsvijolēm.

Ķoņu kalna „akmeņlauztuvēs” iejutāmajos

septiņu rūķīšu un saulē ceptu Sniegbaltīšu ādās, darbojoties ar akmens skaldīšanu un turpat uz vietas, skalojot „muļķu zeltu” un, to apskatot zem mikroskopa, pārliecinājāmajos, ka grants būtībā neatšķiras no saldās rīsu biezputras ar rozīnēm.

Visbeidzot, ar visgudriem ekspertu ģimīņiem bruņojušies un zinātnieku sastādītām vērtēšanas tabulām rokās, atļāvāmajos samulsināt ne vienu vien apkārtnes māju saimnieku. Par laimi suņus neviens ar mums neiepazīstināja.

Diemžēl bija jādodas pretī nometnes fotokorespondentei Baibai, lai viņa neapmaldītos starp trijām nokaltušām eglēm, jo plānojam jau pārvākties uz dzīvi kādā no burvīgajām pamestajām lauku pirtīm...

Paldies, Daini!!! Tālāk gan iesim paši!

S. A. Ušnītis

Interesanti

Kā 3x3 karogs pie statīva tika

Naukšēnos 3x3 tikusi pie materiālām vērtībām, kuras varēs „ceļot” arī uz nākamajām nometnēm. Tās sarūpējuši Jānis Zirnis un Mārtiņš Ivulis – vietējie puīši, kas nometnē ir skolas saimnieka palīgi.

Agrītas Krieviņas zīmētā (un katru gadu papildinātā) Latvijas 3x3 nometņu karte tikusi pie skaista, stabila koka statīva. Lai skaidrāk, pat vieta puķēm tur ierīkota. Nākamajiem nometņu vadītājiem nebūs jādama, kur un kā lielo karti izkārt, piemērināt, novietot. Tā varēs stāvēt tikpat redzama kā te – Naukšēnos.

Puišu gatavota arī ziedojumu kastīte, kuru šeit izmantoja ziedojumu vākšanai neredzīgajai Kristīnei. Taču kastīti, uz kuras iedezināts uzraksts 3x3, varēs izmantot arī citās nometnēs citiem mērķiem.

Jānis un Mārtiņš darīja arī citus mums noderīgus darbus – izgatavoja rāmīšus audēju darbiņiem, palīdzēja Laivas gatavošanas ievirzei, pēc nakts basketbola izkurināja pirti basketbolistiem un šodien vizina nometniekus ar pašu gatavoto laivu.

„Te ir baigi forši,” par nometni saka vietējie puīši. Sākumā licies, nu gan jocīgi cilvēki sabraukuši, arī draugs, kas bijis 3x3 nometnē citā gadā, stāstījis, ka viņam nepaticis. Bet tagad puīši ir pilnīgi citādās domās. Tādi danči, tāda nīkšana, tādi cilvēki!

Jānis un Mārtiņš nākamajā gadā rakstīšot vēstules ar pieteikumu 3x3 nometnei, vienalga kur tā būšot.

Rasma

Mēs bildēs

Barkānu ģimenei uz nometni līdzī bija velosipēdi, kas ļāva ērti pārvietoties starp skolu un muižu

Top saņemums veģetāriešiem, kuri slavēt slavēja saimnieču izdomu ēdienkartē

Ievirzē Lasīt, domāt, diskutēt tapa stāsti un dzejoļi, kas tika apkopoti grāmatā

Mēs bildēs

SIA "Liepkalni" mums ir sarūpējuši skaistu un spēcinošu ceļamaizi, atvadoties no Naukšēniem

Zolītes finālisti

Piektdienas vakars, ierodoties Imantam Dreiblatam, izvērtās īpaši skanīgs

Devirzes

Latvieši vāra ziepes

Nu gan būs ziepes. Ir jau ar. Izrādās, ka divas nodarbes – latviskā virtuve un ziepju vārīšana spēj sadzīvot vienā telpā un visu nedēļu muižas pagrabā tiek vārītas ziepes. Pazīstamais izteiciens "cik garšīgi ēdiens pats slīdēja lejā" acīmredzami attaisnojās (nedomājiet vis, ka mēs ēdām ziepes).

Ziepēm un ēst gatavošanai ir daudz kopīga – vienā gadījumā garšīgas lietas nonāk mums uz ādās, otrā gadījumā – mūsu vēderos – eļļas, garšvielas, tējas, bietes, dzērvenes, zemenes un vēl, vēl, vēl. Ziepju vārīšanas receptūrā vienīgā neēdamā sastāvdaļa ir NaOH – nātrija sārms.

Skolotāja Inga Kalviņa pulcinājusi interesentus šai noslēpumainajai nodarbei, lai atklātu ziepju vārīšanas meistarstihus ne tikai teorētiski, bet arī praktiski. Noskaidrojuši, cik daudz nevajadzīgu un mūsu augumam kaitīgu vielu ir veikalos nopērkamajām ziepēm, ka ziepes ir dažādas pēc savas izcelsmes un

sastāvdaļām – vāram paši.

Pirmajā dienā gatavojam glicerīna ziepes, sildot un kausējot ziepju pamatmasu, ko papildinām ar ģammīgām lietām tepat no virtuves – klijām, kafijas biežumiem, ķimeņu un magoņu sēkliņām, rožu ziedlapiņām, un ne-ģammīgām, bet ļoti pievilcīgām iz sadzīves, piemēram, mazas lellītes, pogas, pat pieclatnieku. Rezultāts pārsteidza pašus.

Otrajā dienā – vārām ziepes no cūku taukiem un nātrija sārna. Top slavenās Naukšēnu saules ziepes. Kāpēc saules? Sestdien izstādē redzēsiet un sapratīsiet!

Tas vēl nav viss!

Trešdiena ziepjuotājiem ir līdzīga Lieldienu olu krāsošanai, - rodas ziepes raibā filca kažociņā. Mīļākie un īpašākie darinājumi ir ieguvuši nosaukums – Baltā kažtīša ziepes.

Tas arī vēl nav viss! Brīnumu atklāšana turpinājās mūsu brīnišķīgās skolotājas Ingas vadībā.

Purciems

Vakara viesis

Vai ir viena patiesība par karu?

Piektdienas vakara viesis bija Andris Tomašūns, kurš stāstīja un rādīja bildes par 2. pasaules karu Latvijā. Nekad nebiju iedomājies, ka par šo tēmu var stāstīt tik izjusti un „garšīgi”. Tomašūna stāstnieka talantu apliecināja tas, ka mazā telpa, kur notika tikšanās, bija stāvgrūdām pilna – pat adatai nebija, kur nokrist.

Šobrīd Latvijā pieejama no angļu valodas tulkota ilustrēta enciklopēdija „2. pasaules karš”. Pirms dažiem gadiem izdevniecība „Zvaigzne ABC” piedāvāja Andrim veidot līdzīgu bilžu enciklopēdiju „Latvija 2. pasaules karā”. Andris piekrita, un sākas smags darbs, kas ilgst jau divus gadus. Pirmos augļus autors vakar atrādīja visiem klātesošajiem.

Kopā redzējām vairākus simtus fotogrāfiju. Redzējām Brīvības pieminekli pirmajās stundas, kad Latvijā bija ienākusi vācu armija, Jāņu svinēšanu sarkanarmijā, karavīru bruņas, leģionāru kāzas, dažādus tankus, arklus, ar kuru uzara dzelzceļu, karavīru goda rakstus un nozīmes, uz mājām sūtītas vēstules, propagandas materiālus un plakātus, redzējām, kā izskatījās vācu medmāsas – šo uzskaitījumu varētu turpināt un turpināt.

Apbrīnojama ir Andra atmiņa – par katru

bildi viņam ir savs stāsts – kas, kur, kad, kāpēc. Viss vēsturiski precīzi un pamatoti, bet reizē izjusti un uzrunājoši. Andris stāsta, ka šīs bildes un kara laika relikvijas iegūst dažādos ceļos – no paziņu albūmiem, interneta, muzejiem – avoti ir visdažādākie. Saprotams, ka Latvijas bilžu no kara laika nav daudz – tajos laikos fotogrāfijas māksla nebija tik attīstīta – tāpēc katra fotogrāfija ir vērtība.

Diskusijā ar vēsturnieku iesaistījās arī vairāki klātesošie, jo 2.pasaules karš – tas vēl nav aizmirsts. Tas skāris gandrīz katru latviešu ģimeni, un daudziem diskusijas dalībniekiem bija stāsti par saviem radiniekiem. Izrādās – nav vienas patiesības par karu. Katrai pusei savs viedoklis.

Tomēr darbs pie enciklopēdijas vēl nebūt nav galā. Andris lūdz visus, kuriem mājās ģimenes albūmā ir kādas fotogrāfijas no 2.pasaules kara, kāda lieta, kas saglabājusies no tā laika, dot viņam ziņu – mēs katrs varam pielikt savu roku enciklopēdijas tapšanā, lai tā būtu krāšņa, unikālām fotogrāfijām bagāta, izziņas materiāla pilna un uzrunājoša.

Jānis

Kam gods būt Latvijas kultūras pārļu sarakstā?

Kuras ir tās Latvijas kultūras vērtības, kuras katram latvietim būtu vērts iepazīt un zināt? Ar ko Latvija varētu sevi prezentēt pasaulē un kuras kultūras pērles izmantot Latvijas tēla mārketingā?

Atbildi uz šiem jautājumiem centusies sniegt Kultūras ministrija, veidojot Latvijas kultūras kanonu. Pēc definīcijas: Latvijas kultūras kanons ir izcilāko un ievērojamāko mākslas darbu un kultūras vērtību kopums, kas atspoguļo nācijas visu laiku nozīmīgākos sasniegumus kultūrā.

Stāsts īsumā ir tāds: 2007. gadā tālaika kultūras ministrei Helēnai Demakovai radās doma, ka Latvijai vajadzīgs šāds kanons. Notika konferences par šo tēmu, tika izveidotas ekspertu grupas septiņās nozarēs: Arhitektūra un dizains, Kino, Literatūra, Mūzika, Skatuves māksla, Tautas tradīcijas, Visuālā māksla, kas atlasīja 60 mākslas darbus, personības, notikumus savā nozarē, ko nodeva sabiedrības apspriešanai. Tā notika caur „Latvijas Avīzi” un www.draugiem.lv. Ņemot vērā apspriešanu izteiktos viedokļus, ekspertu darba grupas atlasīja 30 kultūras kanona vienības savā nozarē. Tad bija Kultūras akadēmijas pētījums par Latvijas jauniešu priekšstatiem par kultūras kanonu, pēc kā eksperti iekļaušanai kanonā atlasīja tikai 12-18 viņuprāt izcilākās vērtības katrā nozarē.

Ar šīm vērtībām vakardienas Apvāršņa dalībniekus iepazīstināja Kultūras ministrijas darbiniece Una Sedleniece. Ir viedoklis, ka kultūras kanons ir lietderīgs izglītošanas, ieinteresēšanas, uzziņas un iespējamo vērtību noteikšanas nolūkos, bet nav vajadzīgs cilvēkiem, kas daudz zina. Tā kā 3x3 nometnes dalībnieki ir cilvēki, kas daudz zina, jo īpaši kultūras jomā, tad dzirdētais noteikti nekalpos kā saraksts savu vērtību noteikšanai, bet diskusijas raisījās karstas. Pat ļoti karstas. Ārijas

Stūrniece bija pavisam kategoriska: „Mīļši mani, ja Mūzikas kanona sarakstā nav Baumaņu Kārlis ar „Dievs, svētī Latviju”, ja nav Dāinu kalns un Ranka, tad... uzleļiet man aukstu ūdeni, citādi es eksplodēšu!”

Kas Latvijas kultūras kanonu sarakstā ir Mītels, paskaidrot nevarēja arī Una. Vai tā var būt izcilākā nācijas kultūras virsotne, ja to nezina neviens tik prominentā kultūras auditorijā kā 3x3? Kā Kino sarakstā var nebūt „Vella kalpi”? Kāpēc animācijas pārļu sarakstā nav neviena vēl dzīvā animatora darba? Vai latviešu valoda nav kā patstāvīga vērtība, kas ierakstāma izcilāko un sargājamāko vērtību sarakstā? Kāpēc kanonā ir lībieši un suiti, bet nav latgaļi? Vai pareizi, ka Latvijas kultūras kanonu sarakstā nav izcilākie trimdas latviešu darbi dažādās jomās, ar ko viņi jau nesuši savu un Latvijas vārdu pasaulē?

Daudz un dažādi jautājumi raisījās par šo helēnisma laikmeta produktu, kā to trāpīgi raksturoja socioloģe Dagmāra Beitnere. Taču produkta veidotāju mērķis jau arī bijis diskusiju raisīšana un viens no atzinumiem: ja kultūras mantojuma vērtības tiks debatētas tikpat spraiģi arī nākotnē, tad kanons jau ir attaisnojis savu eksistenci.

Dagmāra Beitnere gan uzjundīja pārdomas par vēl vienu tēmu: kāpēc latviešiem „runas vīros tas spēks”, kāpēc latviešiem tik ļoti patīk daudz un bezrezultatīvi diskutēt nevis rīkoties? Inesei Krūmiņai uz to bija atbilde: tā ir izglītības sistēmas vaina – tajā svarīgi tikai verbālie priekšmeti, nevis eksaktie un darbošanās priekšmeti. Rezultāts – veidojas nācija, kas daudz enerģijas aizlaiž runāšanā. Varbūt arī tas ir ierakstāms Latvijas kultūras kanonā?

Rasma

P.s. Ar Latvijas kultūras kanona sarakstiem varat iepazīties www.kulturaskanons.lv

Mēs bildēs

Ja no rīta uz muižas kāpnēm satiek nometnes vadītāju Daigu, nākamais gads būs bagāts - vēsta Naukšēnu ticējums

Danču muzikanti Ilga Reizniece un Andris Davidonis

Un te - paši dancotāji!

Ievirze

Vakara dziesma vissaulainākajā krāsā

Mazajiem ļaudīm nometnē 3x3 ir pašiem sava ievirze 1/2x1/2, kuru Naukšēnos vada Egija Krūmiņa, Katrīna Muižniece, Gundega Drava un Sandra Stare. No rīta un pēcpusdienā, vecāku pavadīti, bērni dodas uz savu ievirzi, kur pēta, kā mazā miega pele viegli tiek pāri robežām gan dziesmās, gan spēlēs, gan zīmējumos, gan satiekotes ar minkānu. Kādā nodarbībā mazie spēlēja arī zolīti. Vecāki, esiet modri, mazie kopē visu!

Piektdienas pēcpusdienā pusreizpusnieki kopā ar savām vadītājām dodas uz Kultūras namu ierakstīt dziesmu kopīgajā nometnes

diskā.

Nometnes noslēgumā sestdien visus un jo īpaši vecākus priecēs mazo bērnu izstāde, kur redzēsiet dažnedažādas pelītes un viņu junkuriņus, lielus „mākslas darbus”, kur pelīte ceļo savās aliņās, kur attēlota nometnes vakara dziesma vissaulainākajā krāsā.

Sandra un Katrīna vada ievirzi pirmo reizi, bet Egijai un Gundegai tā jau ir ceturttā nometne. Naukšēnos 1/2 x 1/2 piedalās arī vietējais puika Arnis, ar kuru visi ir iedraudzējušies. Visām četrām vadītājām tā ir jauna un pozitīva pieredze.

Sandra

Mēs bildēs

Tā garšo Liepkalnu maize pēc pusdienām

Senās tekstilijas

Ievirze Rokdarbi dažādās tehnikās iekārto izstādī

Ievirzes

Kā savienotie trauki

Lai arī man to gadiņu ir tik daudz, cik 18 govīm radziņu, neesmu piedzīvojusi ganiņu gaitas kā mans brālis, mamma un tētis. Manu pirmo Balto grāmatu es dzirdēju vecmāmiņas stāstos reiz klausoties. Ganu gaitas esmu varējusi viegli iztēloties – garo laiku, kuru īsināja dziedot, deju soļus mācoties, ja ganiņi – divi, un strādājot rokdarbus, adot zeķes (pirmās adāmadatas esot bijušas no koka, jo kurš tad labu mantu iesācējam uzreiz došot) un būt pasargāta no mošanās līdz ar saulīti, no aukstās rāsas un „dzērves” kājām, kuras varēja sasildīt „saules ceptā plācenīti”, no bizojošām govīm un cūciņām, kas dārzu rušina, un sutas par nenosargāšanu. Pavasaris no Jurgiem, vasara un rudens līdz Miķeļiem vecmammai pagājis ganu gaitās. Kopā kādas 10 ganu vasaras un 3 ziemas skolai. Mūsdienās 12 rudenī, ziemas un pavasari skolai un vasaras kā? Trīsreiztrīsniekiem nometnei, kur šogad Jāņa Ata Krūmiņa vadībā mazie ganiņi un ganītes nedodas vis savaldīt mājlopu barus, bet gan apgūst nodarbes, kas īsinājušas laiku garajā vasaras dienā.

Drošības sajūtu kādam desmitam mazo cilvēku, gan meitētiņu, gan puisēnu, rada arī lielo klātbūtne. Teorētisku stāstāmgabalu tik daudz, lai skaidrs,

kas un kā. Jānis sarunājas ar bērniem, noskaidrojot viņu priekšstatus par to, kas tad ir ganiņš, ko viņš darīja un kāpēc tas ir bijis vajadzīgs? Ko katrs no mājdzīvniekiem labu dara? Atbildes skan cita caur citu un atklāj brīnišķīgu pirmatnēju pasaules atklāsmes brīnumu un svaigumu. „Ko gotiņa dod? – pienu, bet kaziņa? – sieru.” Kopā ar ievirzes vadītāju ieskatās gana tarbiņā. (Jānim tāds jauks „čmodāniņš”, kur kas tik nav iekšā). Gadalaiks ietekmē to, ko var meistarot. Pavasaris īstais laiks stubuļu meistarošanai. Tāpēc par to vien pārrunā. Loku darināšanā nekādas dzimumu diskriminācijas – gan zēni, gan meitenes tiek pie šaujāmrikiem. No koka zariņiem tiek darinātas dažādas rotallietas, pirms tam iepazīstot, kādam kokam vai krūmam tas pieder, un cik jauki pasaule tiek personificēta, kad mazais saka: „To zariņu kā manu mammu sauc – leva”. Tie vēl nav visi ieguvumi: „vilciņi”, lupatu lelles – šoreiz īstas raganiņas, drosme un prasme rīkoties ar asu nazi, iztēle – saskaīt zariņā noslēpušos meža gariņu. Ievirzes vadītāja aizrautība un bērnu atvērtība ir kā savienotie trauki, kas viens otru katrs ar savu bagātus dara, ar patiesu prieku par kopā būt un atklāt pasauli.

Sandra

Mudž kā skudru pūznī, dun kā debesu kalvē

Kā nometnē 3x3 ievērots, tad ļoti liels dalībnieku skaits parasti ir rotkalšanas ievirzē. Rotāties gribētāji ir gan lieli, gan mazi, gan meitīši, gan puisīši. Tā ir arī šoreiz. Ievirzes atvēlētā telpa ir plaša un piemērota, lai varētu darboties. Lai neiebrauktu auzās, nemaz neķeršos pie darba rīku un instrumentu nosaukšanas, kurus rotkalšanas ievirzes vadītājiem: Jānim Mednim, Uģim un Dārtai Dravām ir bijis jāņem līdz. Savā ikdienas saprašanā vienkāršākos atpazīnu: skrūvspīles, dažādi kaltiņi un āmuri, smilšpapīrs, slīpēšanas virpa. Ievirzē katrs kaut ko dara. Te gredzens top, te – piekariņš, te – aproce. Pats galvenais ir tas, ka tieši tāda, kādu pats vēlies. Dažs ir nolēmis salabot to, kas noplīsis kādai jau esošai rotai.

Pie rotkaļiem mudž kā skudru pūznī, dun kā debesu kalvē, savai gribai un varēšanai pakļaujot misiņu un sudrabu.

Kā žagatiņa žadzinājos gar gatavajām rotām un rakstura vājību nodemonstrēju pilnībā, labi zinot, ka

rotkalšana ir mana vājā puse.

Stipri pievilka nodarbe, kas rotkaļu darbnīcai blakus, telpas otrā pusē – PĒRĻOŠANA.

Meiteņu un dāmu pirkstiņi uzmanīgi un apdomīgi, savstarpēji saskaņojot, verrotas: krelles, aproces, gredzenus, auskarus no dažnedažādas krāsas, formas un izmēra pērlītēm. Gatavos un pusgatavos darinājumus pielaiko, spogulī lūkojoties. To gan visās nākamajās nometnēs jāpatur prātā – rotkalšanā un pērļošanā obligātais priekšnosacījums – gana liels spogulis. Saulcerīte no Rīgas apņēmīgi „remontē” sairušās līdzpaņemtās krelles un acis mirdz gandarījuma par paveikto: „Laime pilnībā, pati savām rokām salabošu”.

Žagatiņas iedaba vēlreiz notrīc, skatoties Pērļošanas ievirzes vadītājas Ligitas Rozes atvestos akmentiņus: mēnessakmens, kaķa acs, hematīts, granāts, jašma, tuksneša nakts, malahīts, dzintars, un vērojot, ar kādu aizrautību darbojas mazās un lielās dalībnieces.

Sandra

Zolītes turnīrā bija manāms springums!

Uz zolītes turnīru pieteicās 21 zolētājs, no kuriem uz pusfinālu tika labākie deviņi. Jau pirmajā kārtā ļoti saspringtā spēlē no tālākās aprites tika izslēgts viens no favorītiem Kārlis Krūmiņš, jo pēdējā partijā Andrejs Polozkovs izspēlēja zoli ar 61 aci. Tai pat laikā Albertam Rokpelnim par mata tiesu izdevās iekļūt pusfinālā kā devītajam. Otrajā vakarā saistībā ar notiekošo nakts basketbolu zolītes spēle iekavējās, jo izrādījās, ka zolētāji ir arī lieli basketbolisti. Zolītes pusfināls tomēr neizpalika un atkal no saspringuma neizbēgt.

Pirmie pie galda sēdās Jānis no Naukšēniem, Alberts no Skaņkalnes pagasta un Kristis no kafejnīcas. Kārtējo reizi sīvā cīņā pēdējā partijā tika noskaidrots pirmais finālists, kurš, izspēlējot mazo zoli, apturēja no tālākas cīņas Albertu un Kristu.

Pēc tam satikās divi rīdnieki - Edžus un Mietiņ Jānis - un trešais mazsalacietis - Krišjānis P. Šajā trijotnē viss iesākās „pa smukiņo”. Jau pēc 4. partijas Edžum -21, taču tad Mietiņ Jānis pauzītē bija atstājis novārtā savu Mietiņu, kuru Edžus paspēja piesmiēt. Spēles ritms mainījās. Pusfinālu nevarēja beigt ar 21 partiju, bet bija vajadzīgas 3 papildus partijas, jo Krišjānis P. ar Jāni cīnījās sīvi, līdz beidzot Mietiņš ņēma virsroku.

Pēdējā trijotne - salaspilietis Andrejs un rīdnieki Jurģis un Krišjānis S. - spēli sāka jau ar lielu nogurumu ap diviem rītā. Lai

miegs kaut cik atkāptos, Krišjānis S. ķērās pie dopinga - kafijas ar labi daudz cukura. Trešais finālists vēl netika noskaidrots. Izspēlējot 21. partiju, izrādījās, ka punkti sadalījušies līdzīgi un tāpēc jāspēlē vēl trīs papildpartijas, pēc kurām vēl trīs. Ap pieciem arī viņus piemeklēja tāds nieciņš kā miegs, un trešo finālistu noskaidroja tikai nākošajā vakarā pirms LIELĀ fināla. Rezultātā par trešo Zolītes turnīra finālistu kļuva Andrejs.

Finālistu trijotne satikās danču laikā un uzsāka savu cīņu par 1. vietu. Spēles ritms iesākās kā jau parasti, Mietiņ Jānis, atkal visus nohipnotizējis ar savu Mietiņu, un ceturtajā partijā izspēlēja savu kārtējo Zoli un izvirzās vadībā ar +15, taču Andrejs un Jānis veiksmīgi izvairās no hipnozes un pēc desmitās partijas Mietiņam jau 0, vadībā Jānis ar +12. Spēles turpinājums diezgan sprigans, un spēlmaņi cītīgi domā, lai nepieļautu kļūdas. 20. partija noslēdzas ar naukšēniešu Jāņa vadību +10. Mietiņ Jānim +1. Pēdējo partiju Mietiņ Jānis, gribēdams iegūt titulu, mēģina Zolēt, bet neveiksmīgi.

Spriganie zolētāji noslēdza turnīru šādā secībā: 1. vietu ieguva Jānis Aģis, 2. Andrejs Polozkovs un 3. Mietiņ Jānis. Rīkotāji vienbalsīgi nolēma piešķirt speciālu atzinību Mietiņ Jānim par „Mietiņa procedūram”.

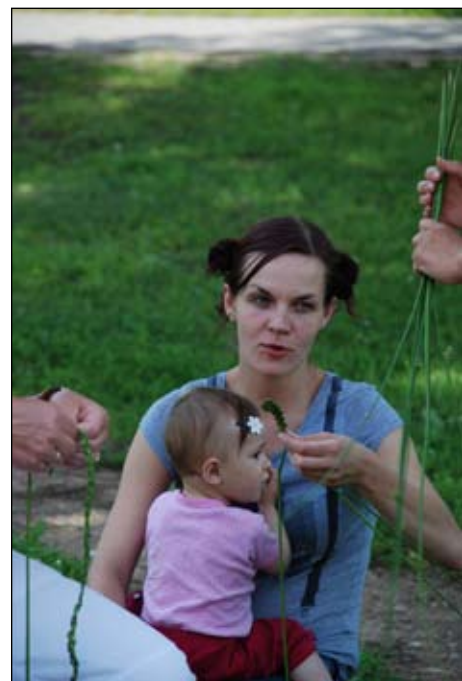
Krišjānis Penka

Mēs bildēs

Teātra aplis

Iveta Ladusāne ar meitiņu ierāda doņu pīšanu

Pievakares atpūta ar "Robežnieku"

Virtuvē

Šonedēļ valdīja tukšo šķīvju politika

Kur mēs šajā nedēļā esam bijuši visciešāk kopā? Ēdienreizēs. Sēžam mugura pie muguras, Valentīnas ciešā uzraudzībā – plecu pie pleca, ne starpiņas blakus brīvas. Ēdam un slavējam Naukšēnu saimniecību gardās maltītes.

Virtuves galvenā saimniece Gunta godīgi atklāj, ka par 3x3 nometni domājusi un nervozējusi jau kopš septembra, kad uzzinājusi, ka tā būs Naukšēnos. Lai arī ikdienā pieradušas ēdināt aptuveni 200 skolēnus un uzņemt daudz un dažādas nometnes, šis pasākums tomēr nedaudz biedējis. Tagad vērtē – jāstrādā bijis smagi un daudz, bet sajūtas patīkamas. Guntai vislabāk patīk tukšo šķīvju politika, un tāda 3x3 nometnē valdījusi – viss ir apēsts un cilvēki saka paldies. Kur politika, tur disciplīna, un arī tā te bijusi un saimniecēm patīkusi. Visi uz ēdienreizēm nākuši savlaicīgi, tukšas vietas pie galda neatstājuši, ēdāji bijuši viens otram laipni. Esam apēduši aptuveni pustonnu

kartupeļu, 300 kilogramus cūkgaļas, 100 kilogramus vistas gaļas, 200 kilogramus cukura, 100 kilogramus zemeņu utt. Saimnieces negatavoja kādus īpašus Naukšēnu ēdienus, bet to, ko parasti vislabāk ēdāji ēd. Pārsteigums mazliet bijis, ka tik labi garšojuši griķi.

Pirmoreiz Naukšēnu saimnieces gatavojušas speciālu ēdienkarti veģetāriešiem. Interesanti, ka veģetāriešu pulks ar katru dienu pieauga. Sākumā bijuši 12, šodien jau 20. Savukārt no pašiem veģetāriešiem dzirdēju, ka šajā nometnē viņiem bijusi nepierasti laba ēdināšana un to viņi noteikti uzteikšot nometnes noslēgumā.

„Centāties, cik varējām,” par šo nedēļu saka virtuves galvenā saimniece Gunta Romanovska, pavāres Līga Pētersone, Dzidra Putniņa, Dace Bērupe, Rudīte Purlaura un Břigita Zandersone, palīdzes Sintija Segliņa un Ivita Buile.

Rasma

Mēs bildēs

Rūjas pirāti dodas ceļā

Nometnē tapušajai laivai ir arī savs karogs

Naukšēnu paps nav tikai mītisks tēls - dzīvs pierādījums, ka viņš piedalījies visās nometnes aktivitātēs un paguvjis uzšūt puszābaku

Labdaris

Lai 3x3 kustība turpinātos, tā jābaro ar enerģiju un materiālajām vērtībām

Ceplu ģimene 3x3 kustībā ir diezgan sen – Reinis kopš Rucavas nometnes, Dina kopš Salacgrīvas. “Man 3x3 bija ļoti pārsteidzošs piedzīvojums. Es neko tādu nebiju gaidījis un man to gribējās piedzīvot atkal un atkal,” stāsta Reinis. Viņš uzskata, ka 3x3 svarīgākie aspekti ir iespēja strukturāli veicināt latvietību un dot iespēju ģimenei būt kopā un ļaut uzlabot bērnu un vecāku, kā arī vecāku savstarpējās attiecības.

Kad Ceplī izdomājuši nometnei piedāvāt Bēbīšu skolas ievirzi, viņi nezinājuši (Reinis piebilst, ka varbūt Dina zinājusi), ko nozīmē vadīt ievirzi. “Mums gribējās nometnei izdarīt ko labu. Tikai sākot vadīt ievirzi, mēs sapratām, ka tas ir darbs. Daļa nometnes dalībnieku ne tikai gūst baudu, bet ziedojas nometnei – atdodot daļu sava laika, enerģijas, zināšanu, materiālo līdzekļu,” norāda Reinis.

Ceplī vadot ievirzi un saskaroties ar nometnes organizatorisko pusi, ir ievērojuši,

ka ir ļoti daudz būtisku elementu un kritisks elements ir nauda, jo kaut vai papīrs tomēr ir jānopērk. “Par nometnes budžetu biju aizdomājies vairākkārt. No malas raugoties, izskatījās, ka nometņu vadītāji ir ļoti nobažījušies par to, vai viņi varēs īstenot visas ieceres ierobežoto naudas līdzekļu dēļ. Mani ir iekšēja vajadzība pēc nometnes un lai 3x3 varētu turpināties, es iespēju robežās esmu nometnes atbalstījis, tāpat kā to ir darījuši vairāki citi nometnes dalībnieki,” saka Reinis.

Reinis piebilst, ka Inese Krūmiņa daudzinaļumā ziedo, viņa to nedara tāpat vien. Tas ir gan simbolisks, gan praktisks rituāls ar konkrētu mērķi, neko negaidot pretī atdevi.

“Nometne nav izklaide par 100%. Ja gribam, lai šī kustība nepārtrauktos, tā ir jābaro ar cilvēku enerģiju un materiālajām vērtībām, lai tā šodienas materiālajā pasaulē varētu fiziski funkcionēt,” uzsver Reinis.

Daiga

Ievirze

Latvijas ekonomiskās situācijas dēļ nav iespējams prognozēt

Politikas ievirzē šovasar ievirzes vadītāji – politikas vērotājs Jānis Peniķis un Krievijas Latviešu kongresa priekšsēde Lauma Vlasova - kopā ar ievirzes dalībniekiem runāja par krievu – latviešu attiecībām, īpaši akcentējot krievu valodā iznākošo laikrakstu saturu, kas ir pilnīgi pretējs latviešu valodā iznākošajiem laikrakstiem. Pirmajā ievirzes dienā Lauma atzina, ka viņa saprot mazāk nekā pusi no tā, kas patlaban notiek Latvijā. Ievirzē viņa dalījās ar saviem vērojumiem par Krievijas ekonomiku. Katram skaidrojums un karstas diskusijas bija par ekonomikas politiku Latvijā. Plaši tika analizēta arī Latvijas vēlēšanu iekārta. “Patreizējās vēlēšanu iekārtas un Saeimas vēlēšanu likuma dēļ ir radušās visas tās nelaiemes, ar kurām valsts patlaban saskaras. Šaubos, vai līdz nākamajām Saeimas vēlēšanām izdosies mainīt vēlēšanu iekārtu, jo iniciatīvai ir jābūt plašai. Patlaban ar priekšlikumiem klajā nāk vien atsevišķas sabiedrības grupas – Vēlēšanu reformu biedrība, Latvijas Brīvoarodbiedrības savienības vadītāji, Latvijas Pašvaldību savienības

priekšsēdētājs Andris Jaunsleinis. Pašreizējiem politiķiem esošā iekārta ir izdevīga un viņi nav ieinteresēti to mainīt,” stāsta Jānis. Viņš patlaban pēta un apkopo, kā Latvijā 1919. gadā un 1922. gadā radās Vēlēšanu likums, kas jau kopš pirmsākumiem ir nepiemērots un kļūdains, un 1992. gadā tas tika pārņemts, turpinot bojāt politisko situāciju.

Jānis atzīst, ka patlaban valsts ekonomiskā situācija ir tāda, ka prognozēt, kas varētu notikt pirms nākamā gada Saeimas vēlēšanām un kādi varētu būt rezultāti, ir neiespējami. Tas, ko valdība dara patlaban, ir vienīgais, ko tā var darīt, jo situācijā, kad valsts budžeta nosacījumus nosaka lielle naudas aizdevēji, tajā skaitā Starptautiskais valūtas fonds. Latvija lielā mērā ir zaudējusi ekonomisko neatkarību. Tomēr runāt par valsts bankrotu nevar, jo valsts nav ne privāts uzņēmums, ne privātpersona, kuras īpašums var tikt izpārdots. Tiesa, valsts var kļūt maksātnespējīga, nespējot samaksāt ārējos parādus,” tā patreiz notiekošo Latvijā vērtē Jānis.

Daiga

Kā mēs iemilējam Naukšēnu novadu

Pirmdiena. Knapi paspējam uzlēkt uz plosa, kad aiz mums paceļas tiltiņš (šlakbaums), un apmierināti saskatāmies. Šaulīte spīd, ūdens vizuļo, bērni nodoti gādīgās rokās.

Tomēr priecāties par agru, jo izrādās, upes dzelme slēpj briesmas draudīgu bebru veidolā. Nav ieteicams pārāk plivināt rokas un kājas un staipt kaklu, jo dažs labs suns ir zaudējis galvu savas neapdomības dēļ.

Kad ieraugām pāri upei pārkrītušu bebru nolauztu koku, arī brašais plosa īpašnieks Ruhjas Donalds it kā nevainīgi ieminas, ka vajadzētu griezt apkārt, jo tur tālāk nekā īpaša ko redzēt neesot...

Atviegloti nopūšamies, kad esam sveiki un veselīgi tikuši sauszemē. Izrādās, ka nekas vēl nav beidzies!

Pie cilvēkmuzeja mūs sagaida vīrietis elegantā tērpā ar milzu bozi rokās. Uzziņām, ka Naukšēnu mežos mudž no lāčiem. Šķiet, ka pašam muzeja direktoram Arnim Ozoliņam stāties pretī ķepaiņiem nav vēlmes, tāpēc bozes tiek uzticēta manam vīram Aināram. Viņam tā esot līdzī jādēšā visu nedēļu.

Piesadzīgi un ar bijību dodamies tālāk. Cilvēkmuzejā mums iet raibi. Ietērpti tautastērpos, tiekam pārbaudīti, ko esam ēduši brokastīs – mūs sver un mēra, liek aust nebeidzamo Naukšēnu segu tik ilgi, līdz iegūstam apzīmējumi – muļķi.

Nezinu, kuram no iepriekšējiem ekskursantiem varam pateikties, ka tiekam sveikā bez briesmīgā paskata urbja iemēģināšanas uz mūsu zobiem. Esot nedaudz saplīsis...

Ar visu iepriekšminēto nepietiek, Arnis mīlīgi smaidot paziņo, ka vietējai korekcijas izglītības iestādei ļoti trūkst meiteņu (pirmā pazīme, kas liecina par krīzi Naukšēnos), es būšu tā, kura turpinās mitināties savā viesnīcā 19.istabiņā arī pēc nometnes noslēguma. Paldies nometnes vadītājiem vismaz par adaptācijas iespējām pozitīvā kompānijā, laicīgi ievietojot mani šajās mājīgajās telpās.

Man tiek nolasīti noteikumi, kuri turpmāk jāievēro, kā arī paskaidrots, ka, darot dažādus saimniecībā noderīgus darbus, varu iegūt punktus (visvairāk – par zāles un lapu grābšanu). Punktus var arī zaudēt, un lai mēs labāk saprastu, kas notiek šajā gadījumā, dodamies uz karceri, kur nokļūst

tie, kuri mēģina bēgt. Lai būtu pasargāta no kārdinājuma bēgt, tieku saslēgta roku dzelžos gluži tāpat kā visi pārējie ievirzes dalībnieki. Ar muižas parku iepazīstamies savažoti.

Ak, jā, vēl drīkst uzrakstīt pēdējo vēlēšanos, ielikt aploksnē, pievienot kripatiņu cerības un, ja nemaldos, veiksmes un likt kaltēties līdz nākošajam gadam. Mīļi!

Par laimi siera namiņā, kuru apmeklējam pēcāk, kad Arņa uzmanība tiek pievērsta pamācošiem stāstiem, kā sievietes pārvēršas par raganām, man izdodas atbrīvoties no savām važām.

Vēlāk mūsu gids laikam saprot, ka „pāršāvis” pār pieļaujamo robežu, cenšas pielabināties, cienājot mūs ar dažādiem gardumiem – Valmieras minerālūdeni, kvasu, eļļām, maizi u.c.

Neskatoties uz šo pēkšņo vēltību, nākošajā dienā turos no viņa pa gabalu.

Otrdiena. Varbūt tāpēc diena paiet bez starpgadījumiem. Apskatām Piksāru baznīcu, Omuļu robežpunktu un šķērsojam arī Igaunijas robežu, kur iepazīstamies ar Helmes muzeju un Tagaperes pili.

Trešdiena. Ciemojamies pie levas un Kārļa Zemīšiem, kuri atjauno Oleru muižu, saglabājot senatnes liecības. Tuvējā purvā apbrīnojam, kā zied dzērvenes, bet te mums uzglūn briesmas, par ko liecina krietns žagars saimnieka rokās, ar kuru tiek „izčamdīts” katrs speramais solis. Odzes!

Ceturtdiena. Naukšēnu muižā tiekamies ar vēsturnieku Gunāru Ziemu un runājam par Rūjienas vēsturi. Kopā ar mākslinieci Ingu Lauberti gatavojam raganas. Pat sievieša cilvēkiem viegli neiet. Kad Erna iesaucas: „Es laikam to raganu taisīšu visu mūžu!”, mazmeitiņa Beāte izlabo: „Nevis visu mūžu, bet atlikušo!”

Piektdiena. Dodamies uz Kākiem!

Sestdiena. Baudām nacionālās pusdienas Igaunijā!

Lai Dievs stāv mums klāt!

P.S. No sirds esmu priecīga par to, ka izvēlējos Novada mācības ievirzi. Paldies Arnim, Antrai, Ilzei, Kārlim un citiem cilvēkiem, pateicoties kuriem Naukšēni un pārējā Ziemeļvidzeme ir kļuvusi par vietu, kurā gribu atgriezties vēl!

Inese

Tēmē augstāk!

Šķiet, teātra ievirze Kārļa Krūmiņa, Andreja Polozkova un Krišjāņa Santa vadībā ir visnoslēpumainākā ievirze visā nometnē. Te valda teātra likumi - pirms izrādes nevienam ne vārda! Lai ir pārsteigums.

Kārlis Krūmiņš stāsta, ka visi ievirzes dalībnieki smagi strādājuši, jo izveidot izrādi nedēļas garumā - tas ir augsts, gandrīz nesasniedzams mērķis. “Bet vajag tēmēt augstu, citādi jau nekā nebūs,” saka Kārlis.

Ir izdarītas trīs galvenās lietas: dalībnieki visi kopā ir uzrakstījuši lugu, paši sacerējuši mūziku, kā arī lugu iestudējuši. Trīs lielas lietas sešu dienu laikā. Katrs ir devis pienesumu, balstoties uz dzīves pieredzi.

Sovakar mūs gaida pārsteigums. Kārlis vien atklāj, ka tā būs pasaka improvizācijas veidā, kur izmantoti zināmi pasaku tēli - lai visi saprot, par ko tiek runāts.

Jānis

Paldies!

Lēni, lēni tuvojas noslēguma robeža. Diemžēl nav mūsu spēkos attālināt tās ierašanos. Paliek sirdī miers un mīlestība, saskaņa un līdzsvars. Paliek sajūta, ka savstarpējām attiecībām nav robežu, tās būs bezgalīgas savā labestībā. Smelsimies spēku no tām un dosim to tālāk. Lai jums visiem labi klājas, lai veselība dzīvo jūsu mājās. Mīļš paldies visiem, kas pacietā Kleopatras kaprīzes un steigu, kas palīdzēja piepildīt viņas bezrobežu iegribas - rotkalim Jānim un Ligitai, manām audējām, darbnīcas puīšiem, mīļajām dežurantēm, pavārēm bezgurķu ēdienu gatavošanā (Ēģiptē jau gurķi neaug), redakcijas meitenēm un puīšiem, Aloīdai un Viktoram, manai nometnes meitai Baiņīnai. Visiem, visiem, visiem.

Nu gan ziepes, nav laika pārrakstīt. Nometnes vadību vajadzēja minēt vispirms. Tad nu sirsniņš paldies Rokpeļņu ģimenei, ka atļāva Kleopatrai te piedalīties.

Vairs ne vārda. Kleopatra atkal maisās man pa vidu. Vainīgs laikam pilnmēness. Pār Dainu valda Mēness, pār Kleopatru saule – lūk, rezultāts.

Uz saredzēšanos.

Daina

Mēs bildēs

Grīnvaldu meitiņām Ancei un Martai katru dienu bija citas kleitas, bet vienmēr abām vienādas

Paziņojumi

Sākumā bija viens. Tas nobeidzās. Atnāca otrs. Arī nobeidzās. Tad atnāca trešais un gaida savu kārtu. Kas tā par ievirzi?

...

Informācijas centra atradumu kastītē ir iekrājies daudz nometnieku pazaudēto mantu. Pirms brauciet prom, ielūkojieties - varbūt tur ir arī kāda jums piederīga lieta!

“Robežnieka” redakcija – Sandra (no kreisās), Rasma, Kārlis, Jānis un Daiga
Paldies par iespēju būt Naukšēnos un “Robežniekā”!

Šovakar Jūsu rokās ir pēdējais “Robežnieks” – Naukšēnu 3x3 nometnes avīze, kuras 46 lappusēs ir mūsu paveiktais, piedzīvotais, pārdzīvotais, pārdomātais. Šī ir pirmā reize manu 11 nometņu vēsturē, kad neviens uz redakciju nenāca sūdzēties, un pirmā reize, kad cilvēki bija tik atsaucīgi un palīdzēja mums avīzi padarīt saturiski daudzveidīgu, bagātu ar jokiem no mūsu kopā būšanas. Pirmais numurs bija tikai uz četrām lappusēm, bet pēdējais uz desmit. Tas, manuprāt, liecina, ka mums kopā bija ļoti interesanta un notikumiem bagāta nedēļa. Sirsnīgs paldies ikvienam, kurš uzticēja mums savas domas, pieredzi, idejas. Tas viss mūs ir bagātinājis un darījis laimīgākus.

Sirsnīgs paldies arī štata autoriem – Naukšēnu papum un Kleopatrai, nometnes informācijas centra darbiniekiem, nometnes tehniskajiem darbiniekiem, kuri gādāja par mums tā, ka tiešām varējām justies kā mājās. Paldies ikvienam atsaucīgajam un draudzīgajam naukšēnietim, kurš šonedēļ bija kopā ar mums! Satiksimies citu vasarī!

“Robežnieka” redakcijas vārdā
- Daiga

Joki

Uz tikšanos Kazdangā citā veidolā!

Mīļi, beidzot šitā nedēļa ir garām un Naukšēnos dzīve atgriezīsies vecajās sliedēs, varēsim atkal nakti gulēt. Atceros, kā dienu pirms nometnes Zuments lika mums izplaut visas Naukšēnu pļavas piecu km rādiusā, kuras 10 gadus nebija pļautas! O, mīļie, brauciet biežāk, pie mums smukāk būs!

Pie pusdienu galda viena kundzīte ieraudzīja Dzelzkalēju Valdi un nolēma kalt dzelzi, kamēr tā karsta. Flirtu viņa sāka, ar koķetu smaidu uz lūpām jautājot:

- Valdi, vai Tu pie zupas krējumiņu nevēlies?

- Nē, kāpēc es?

- Nu, tu izskaties pēc tāda, kas gribētu!

Valdis šito nesaprata. Līdz ar to bij' dziesmai gals.

Īstā nometnes dzīve sākās vakar, kad atbrauca Tomašūns un Dreiblats. Viss iepriekšējais bija tikai sagatavošanās tam, kas notika vakarnakt. Kas notika? Abi iepriekšminētie bija sagatavojuši tādas mocības, kādas es sen nebiju pieredzējis. Iedomājaties – sēž pilna kafējnīca nīcēju, un šitas duets tik rauj vienu dziesmu pēc otras vaļā. Nav kad ar kaimiņu aprunāties. Nav kad uz dančiem aiziet. Jau gulēt gribas iet, bet – nu kā tu šitādu ballīti pametīsi! Un tā bija jāgaida, kamēr pirmais gailis aizdziedās, tad tik šie pratās. Promejot gan nosolījās, ka šodien nīkšana būs „pusotru nakti”.

Tas, ka Ancītei drīz būs kāzas un Vivita ar Ventīņu var sākt iemēģināt dziesmas, tapa skaidrs jau pirmajās nīkšanās stundās, kad puiši Ancei lipa klāt kā mušas. Bet, kad pielipa

Dreiblats, tad vaļā neatlipa līdz pat rītam – veltīja vienu dziesmu pēc otras. Tā ka, puiši, prataties – kam gītāra rokā un balss kā bazūne, tam pieder vara un jaunu meiteņu sirdis.

Naukšēniešiem pēc šīs nometnes būs jāceļ jauns kultūras nams – „Miljardieris”. Jo tapa skaidrs, ka tik mazā zālītē visi dejojotgribētāji nesalīn. Kareivīgās sievietes ar Ilgu priekšgalā bija piespiedušas pie sienas Davidoni, izkarājušas savas feminisma tiesības, un līdz ar to „Zagli” meitas ķēra puišus. Manā jaunībā gan šitādas lietas nenotika.

Kleopatra, dārgā, ar smaidu uz lūpām lasīju, kā Tev pirtī gājis. Tas pirtnieks tak varēja izstiepties vai sarauties, bet pujene paliek pujene – par rozi nepataisīsi. Tāda ir dzīve. Un varu pār nometni Tev iegūt ar' neizdevās. Pēc tā mūmiju izgājiena nekas dižs vairs nav noticis. Krūmiņmamma var gulēt mierīgi – latvietībai šinī nometnē briesmas vairs nedraud, jo Kleo beidzot ir atguvusi saikni ar savu ķermeni, to varēja just ik vārdā, ko viņa izdziedāja vakardienas nīkšanā. Paldies, Bāibiņ, izrādās, ka Tu patiešām kaut ko proti bez ziedu laišanas upē! (Bet Kleo, mēs taču vēl tiksimies, vai ne?)

Noslēgumā gribu citēt tautas dziesmu: „Joku dēļ, labi ļaudis, ienaidīņu naturat!” Nebūtu manis šeit, uzrastos kāda nīkna Naukšēnu ome vai Siliņš, tad gan jūs dabūtu pa īstam.

Neteikšu ardievu, bet gan uz tikšanos Kazdangas nometnē citā veidolā! Kam lūpa no manis raustās, vēl var paspēt atteikties. Siliņš arī būs.

Naukšēnu papus

Kleopatras pēdējās noreibšanas Naukšēnos

Nu ko, mani mīļie 3x3. Šodien man tāds sevišķi pacilājošs stāvoklis, kaut šķiršanās tuvojas, bet mieriniet sevi, ka ne jau uz mūžu. Tāpēc piesargāties no manas varas nav vērts, tā tāpat nezina robežu. Un neesmu jau nekāds spoks zem segas, bet dzīvs un tīri frīšs sievišķis, kā Naukšēnpaps novērtēja. Ceru, ka beidzamā vakarā mums abiem būs tā liktenīgā tikšanās. Ne velti Naukšēnpaps esot pie Dinas interesējies, kā paaugstināt Naukšēnu dzimstības koeficientu. Pēc šķēres principa var sasniegt rezultātu: ja tēvs vecs un māte jauna – iznāk ģēnijs, ja māte veca un tēvs jauns – iznāk skaists. Bet Kleopatra ir mūžīgi jauna un mūžīgi skaista!

Vakar biju klasiskā vakarā ar klavierēm un Ventu Zilbertu. Es tā posos, tā posos pusstundu. Uz kulmināciju jāiet beigās, tas nerakstīts likums. Tad nu cēla un saposta, kā māte mācīja, iepeldu zālē. Klavieres redzu, Zilbertu ne. Labi, ka vismaz dzirdu. Sāku iejusties, bet nevarēju atcerēties, vai acis jāceļ uz augšu vai uz leju, kad citi skatās, kā tu klausies. Un kāpēc tas Jānis Mediņš Dainai varēja veltīt kaut kādu Fa, Dievs vien zina, mažoru, bet Kleopatrai ne? Bet no maestro puses gan gudrs gājieni – kad pats vairs netiek galā ar klavierēm – sauc palīgā smukos Rūjienas meitīšus, kas novērš uzmanību. Manījāt, cik sabrauca papildspēku nīkšanas vakaram – un vēl jau nav vakars?! Lai būtu formā, laiku pa laikam ieskrienu pie stellēm. Kāpēc? Glups jautājums. Atklājām

jaunu recepti „Divi vienā”: jo ātrāk aud, jo vairāk galva reibst – rezultātā deķis noauts un nav jāpērk alus – galva tāpat griežas un nauda ķešā.

Tagad, kad pēc stellēm ir muldamais un es varētu rakstīt un rakstīt par savām izjūtām un nobeigumā paplašināt savas varas robežas, man saka, lai es ierobežojoties, jo redz, avīzei arī esot savu iespēju robežas. Būs jāpadomā par savu avīzi. Ja tāda attieksme, tad nu redzētu, kuru izķertu ātrāk.

Šajā nedēļā Kleopatra centās būt visur kā vienmēr. Divās vietās gan nebiju – peldētavā un skolas kafējnīcā. Iemesls? Peldkostīmu aizmirsu mājās un neatradās Naukšēnpaps, kas ierādītu labāko vietu. Un ko darīt kafējnīcā pēc Naukšēnsaimnieču gardajām pusdienām? Un stelles tur arī nestāv.

Basta. Nu vairs man nav laika. Jāsavāc fiksi tas ķermenis atpakaļ, lai mājnieki varētu Rīgā mani atpazīt. Kas ta stieps visus tos smagumus, ko es 3x3 sadarīju?

Nemiet par labu, kā mēs te abas ar Dainu nedēļas garumā ar jums klačiņu pasītām. Un to rindiņu ar Naukšēnpapu atliksim. Tas tik romantiski – caur avīzēm! Būs par ko sapņot un cerēt. Viss! Dainai arī kāda rinda rezervēta.

Kleopatra

P.s. Purciem, ja tu pēdējā vakarā neatvilksies uz nīkšanu, es, Kleopatra, būšu spiesta mainīt robežas un traukt uz Kazdangu aprunāties ar Siliņūldi par tavu uzvedību.

Beidzot ir atklāts, kā Kleopatra i visus darbus paspēj padarīt, i vēl naktīm spēka atliek. Lūk, aušanas ievirzē Kleopatra parādās, nolūko jaunāko ievirzes dalībnieci Martu ar „jaunām acīm” un liek somai diegus sasiet. Kas nu tur tālāk

notika, nezinu. Pēc stundas redzēju, kā Marta ne tikai diegus sien, bet arī somai rokturītī pin. Kā nu par šo darbu Kleopatra samaksās, nav zināms. I kam tā soma beigās paliks, arī nav skaidrs.

Audēja